

№ 1 (1395) იანვარი 1973

სიკნოე

გამოცემის 50-ე წელი ფასი 20 კაპ.

საქართველო
ბიზნეს-ბიურო

საქართველოს
საბჭოთავი

უღაბური კუნძული ხილგოს-
ბნეულის ოკეანეში.

ნ. ა. ლომიძე

„შესანიშნავი საჩუქარი
პართიველ ფიზიკურებს!“

დასასრულს უახლოვდება თბილისის „დინამოს“ სტადიონის რეკონსტრუქცია. მხოლოდ ორმოციოდე წელი დასჭირდათ ჩვენს სახელოვან მშენებლებს, რომ ძველი ორმოცათასიანი სტადიონი გადაეკეთებინათ სამოცდაათათასიან სპორტულ გიგანტად. დაახლოებით რვაასი ადგილი ყოველწლიურად! ჭეშმარიტად ურავანული ტემპია. ბარაქალა თქვენს მარჯვენას, მშენებლებო! წლებადელი ახალი საფეხბურთო სეზონი გაიხსნება ახალ სტადიონზე. პირველ კალენდარულ მატჩში საბჭოთა კავშირის პირველობაზე ერთმანეთს შეხვდებიან თბილისის „დინამო“ და ქუთაისის „ტორპედო“, რომელმაც წარმატებით ჩაატარა ვასული სეზონი და, როგორც იქნა, მოიპოვა უმაღლესი ლიგის საგზური“.

(„ლელო“, 2001 წელი,
1 იანვარი)

გაიხსენებოდა გვფერან

გასულ საუკუნეში, 1972 წლის ივნისის წყალდიდობამ თბილისში საგრძნობლად დაზარალა ზესტაფონის ქუჩა (ლენინის რაიონი). მართალია, მას შემდეგ არცთუ ისე დიდმა დრომ განვლო (მხოლოდ 28 წელმა!), მაგრამ მაინც ვთხოვთ რაიონის მესვეურებს, უახლოესი ათი წლის გეგმაში შეიტანონ ხსენებული ქუჩის მოწესრიგება. საქმე იმაშია, რომ ამ ქუჩაზე მდებარეობს მეტროს სადგური და, ამიტომ, მუდამ ხალხმრავლობაა. ხალხი კი მიჩვეულია ტროტუარზე სიარულს. რადგან ტროტუარიდან წყალმა ასფალტი მოიპარა და ერთ ადგილას შეაქუჩა, კისრის მოტეხის პროცენტი გაიზარდა.

ამიტომ ადამიანები მანქანის სავალგაზე დადიან. მაშინ მანქანებმა ტროტუარებზე უნდა იარონ. ამას კი ხელს უშლის ხეები და ელექტრობოძები. ავტოვარიის თავიდან ასაცილებლად გთხოვთ, მოვჭრათ ხეები და ელექტრობოძები (მითუმეტეს, რომ ღამ-ღამობით შუქი ხშირად არ ანთია და სიბნელეში შეიძლება ბოძს დაეჯახო). აქვე თვითკრიტიკულად უნდა ვალიაროთ, ხეები და ბოძები რომ მოვჭრათ, ტროტუარზე ყველა მარკის მანქანა მაინც ვერ ივლის“.

(„თბილისი“, 2001 წელი,
1 იანვარი)

„პატივცემულო რედაქციავ!“

არქეოლოგიური გათხრების შედეგად აღმოჩენილია სიგარეტ „ლუქსის“ კოლოფი. როგორც ირკვევა, გასული საუკუნის 60-იან წლებში ჩვენი წინაპრები ამ სიგარეტს სწევდნენ. შემდეგ, ქარხნის რემონტის გამო, გაძნელებულა მისი შოვნა და დახლსქვემოთ გაპარულა. მერე რა დამართა, აღარ ვიცით. გთხოვთ, გვაცნობოთ მისი გაქრობის მიზეზი“.

(„სოფლის ცნობრება“, 2001 წელი,
1 იანვარი)

„მოდა — 2001

ქალებისათვის მოდას დიდი ცვლილება არ განუცდია. წელსაც, ისევე როგორც შარშან, — გალიფე შარვალი, დეზებიანი ჩექმები, წელზე ტყავის ბრტყელი ქამარი და პატრონტაში, ხანჯალი, ბერდენკა ან მაუზერი.

უფრო დაიხვეწება მამაკაცის სამოსი. დავიწყით თავიდან: გრძელი ნაწნავები მოდაში აღარ იქნება. თმის ვარცხნილობა „გავროში“ გაცილებ-

ბით ელეგანტურ იერს მისცემს მამაკაცს. სახის შეღებვა („ტონი“) კომენდებულია კაკაოსფრად. პომადა — მუქი წითელი. დაღესტნური ვერცხლის ყელსაბამი, მარგალიტის საყურე და მოხერის ქუდი ლოგიკურად დაასრულებს მამაკაცის სახის მოკაზმულობას.

მამაკაცის სათეატრო, გამოსასვლელი კაბა მიზანშეწონილია ყავისფერი გიპიურისა. ქამარს თუ შემოიჭერთ, ბალთა დაკიდებული ჯობია, ასე ფიგურას შეტი ლაზათი ეძლევა.

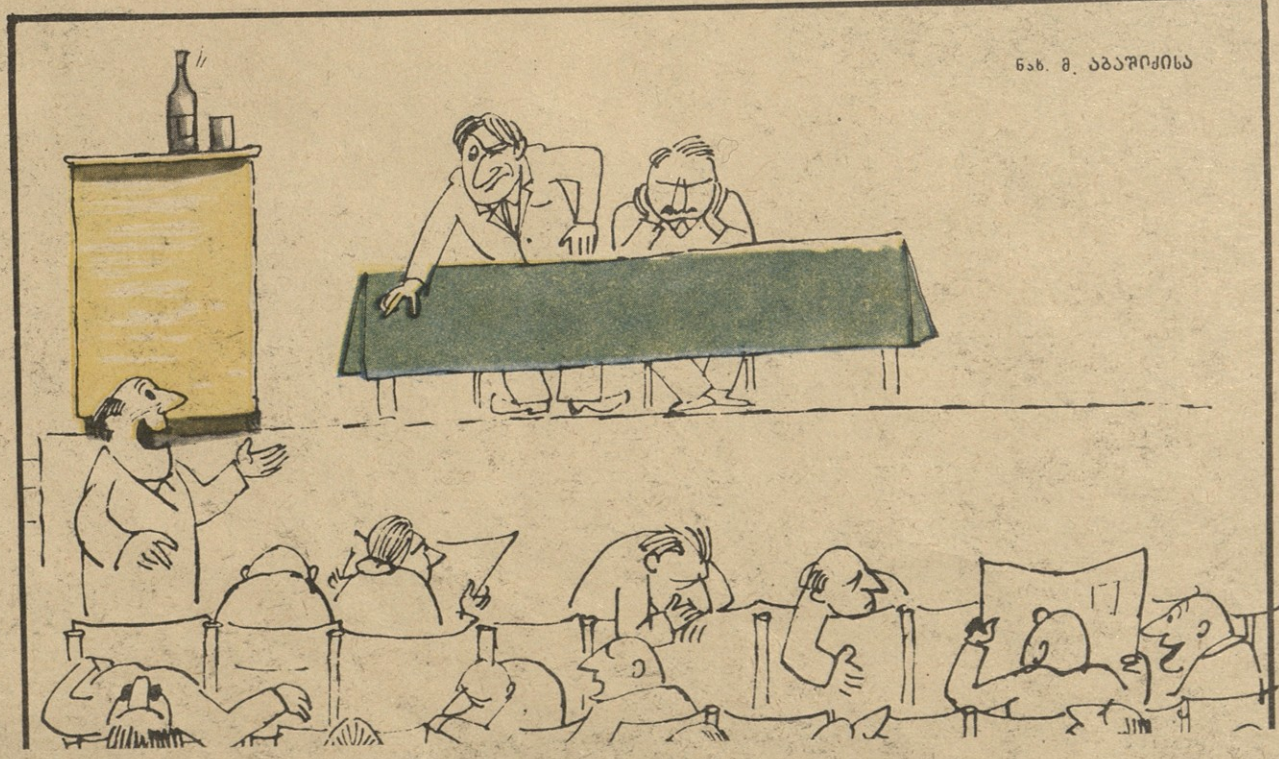
მამაკაცმა შეიძლება ატაროს კოსტუმჩიკიც. ოლონდ ბოლოკაბა თანდათან უნდა ფართოვდებოდეს კალთებისკენ. გვერდებზე ბოლოკაბა მჭიდროდ უნდა ეკვროდეს ფიგურას. მოდაში იქნება ნაკეცები. 3-4 ნაკეცი წინ და 2-3 უკან. ამ სამოსს მოუხდება ელეგანტური პანჩო. მამაკაცებო, გახსოვდეთ, თუ ფერად წინდებს ან კოლოგოტკებს ჩაიცვამთ, ფეხსაცმელი უსათუოდ ფართოქუსლიანი უნდა ატაროთ. წმინდა და სადა წინდებს მოუხდება მაღალქუსლიანი ფეხსაცმელი და მხარზე ჩამოსაკიდი ჩანთა. ასე თავისუფლად შეგიძლიათ გაპყვეთ ქალს, რომელიც დაგპატიუებთ კაფეში ან წვეულებაზე.

მამაკაცს შეუძლია შარვლის ჩაცმაც, მაგრამ არა ყოველდღიურად: მაგალითად, ქალაქარეთ, ექსკურსიაზე. ხოლო სამსახურში, თეატრში ან ბანკეტზე შარვლით გამოცხადება მამაკაცის უკულტურობაზე მიუთითებს“.

(„საბჭოთა კაცი“, № 01, 2001 წელი)

მასალები 2001 წლის ჟურნალ-გაზეთებიდან ამოკრიფა რაფიელ მამულაშვილი

— ბრიტანულმა მარტო წყლის დასაკლავად ამოწვდილი?
— მრი საპითა, ბატონო, წყალს ნახავთ და, რა მოხდა, მრთი, პიპა ვის თუ დავლით?

ნ.ბ. მ. აბაზიძისა

— ეს ბიჭი ისეთ სამსახურში უნდა მოვაწყოთ. ცოტა იმუშაოს და გვერი ჰამოს! — რა გაეწყობა, ისევ აკვანძო ჩაწოლა მოუწყვს!

ზოგიერთ ნაკასას

(პაროდია)

შენზე ამბობენ ხალხში ქარაგმად, შავი და მწვანე გაქვს „ვოლგა“ ლუწი, სასახლეები — სოფლად, ქალაქად, ვით დიდ თავადებს ჩვეოდათ უწინ. „აი, სეირი, ჯერ არნახული!“ — ახლა წუწუნებ სევილიან ხმაზე, დღეს მზეურდება გუდანახული, ნაძარცვ-ნახვევი უკუდმართ გზაზე! ააქროლებდი ავტოს პლატოზე, მართავდი ზღაპრულ ღრეობა-ნადიმს, სანაივოზე, სანაპიროზე, ღვინის ჩანჩქერი, გოჭი და მწვადი!

თუ ჩაგივლია ორთაქალისკენ, დაკვირვებინარ იქ ციხეს კარგად, ვირის აბანო თუკი გაქმარეს, გადაქცეული ამ ქვეყნის ბარგად. იქ ძველ პურ-მარხის არვინ მოგიტანს, როგორც გიყვარდა, მოვერცხლო ხონით, ყველა ძმაცაგი მალე მოგყვება, „ჩამოგესიათ ბაღდადის ფონი“. გახდი ფულის და ნივთების მონა, თაღლითი, ურცხვი, ღორი, მფლანგველი, გადაივიწყე კაცური შრომა, გეკუთვნის დასჯა წაუბაძველი!

მისა ზილღალი

თელავის რაიონის სოფელ ვანთაში 1959 წელს დაწყებული კულტურის სახლის მშენებლობა ჯერაც არ დამთავრებულა.

— ეჰ, ნეტავი შენოდენა მინა, შვილო, რომ ამ კლუბის აშენებას მოვესწორო!

აბსალომში! — ამ სახელს მორჭმულად ატარებდა მამრიყ-მადრიბის ბეჭერი გვირგვინისანი მეფე. რად ღირს მართო განთქმული აბსალომ ჰინდით მეფე, — ულაშაზეს თეთრ ქურციკს რომ მოუხდომდა დაჭერა და უდაბნოში გამოუდგა ამოდ... ეს ამბავი, ალბათ, კარგად მოეხსენება დიდებული ჰინდით მეფის სოსხუმელ სენიას — აბსალომ გუგუნს.

„თხა თხაზე ნაკლები მგელმა შეჭამოსო“, — გაიფიქრა ჩვენი დროის ამ ფანტაზიორმა და, მოიკალათა რა სოსხუმის რაიმეწვევობინატის საერთო საცხოვრებელში, გადაწყვიტა, ამიერიდან თითიც არ გაენძირა აგურის ქარხანაში სამუშაოდ. „ფიზიკური მუშაობა და ოფლის ღვრა რა ჩემი საქმეა, თვიდან თვემდე ხელფასის ლოდინი რა ქარვასლებს დამიდგამსო“, — თქვა და თვალი კოლმეურნეობის ხეხილის ბაღებისაკენ გააპარა... ლითონის ჯართისგან სახელდასხლოდ შეაკოწიწა არყის სახდელი აპარტის მსგავსი რაღაც, ჩალის ფასად შეიძინა ძირნაყარი, დამბალი ხოლი საკოლმეურნეო ბაზარზე თუ ახლომახლო მცხოვრებლებში და დაიწყო გამობდა...

გადაპკრა აბსალომმა თბილი, ჯერ კიდევ ორთქლიანი არაყი და აღტაცებით წამოიძახა: „საუცხოოა!“ მერე მოუხმო აგურის ქარხნის მუშებს, დაცინვით რომ „კორპორაციებს“ ეძახის: „მოდით, გასინჯეთ ჩემი არაყი, მოსავალი ღვთისააო!“

ყველას დაასწრო და აბსალომს პირველი ეახლა სპირტიან სასმელზე თავდავიწყებით შეყვარებული მ. უსაჩინაძე, მას ფეხდაფეხ მიჰყვა მ. პოპოვი...

სულმოუთქმელად გადაპკრეს არაყით სავეე ჭიქები, თვალები ნეტარებით მოჭუტეს და ექსტაზით შესძახეს: „დიდებულია! იშვიათია!“ მზივით გაგარდა ხმა აბსალომს გუგუნის გამოგონების შესახებ: სანახავად მოვიდნენ აგურის ქარხნის მუშები, მეზობლები, ყველა, ვისაც კი რაიმე სიმპათია ჰქონდა ცეცსლოვანი თეთრი სითხისადმი... ნახადენენ, გაეცნობოდნენ აბსალომის გამოგონებას, ტექნიკის ამ უკანასკნელ სიტყვას და არაყით სავეე ჩაის ჭიქებით ულოცავდნენ აბსალომს გამარჯვებას. დაიძრა ნახატრი ფულის მდინარე აბსალომის ჯიბისაკენ...

ერთ საღამოს მოკრძალებით ესტუმრნენ მას მ. უსაჩინაძე და მ. პოპოვი. მათი სული არყის სუხვის ჟინს შეეპყრო. აბა, აბსალომი რის აბსალომი იყო, მათი გულსნადები ვერ ამოეცნო! უსიტყვოდ გაუვსო არყის კათხები „ფული არ გვაქვსო“, — მორცხვად გაუბედეს მასპინძელს.

— ფული არა გავქვთ?! თქვენ კაი ხალხო, მავან დაგაღონათ?! — გამამხნევებლად შესძახა აბსალომმა, როცა გექნებათ, მაშინ არ დამივიწყოთ!

სინდისდამშვიდებულმა სტუმრებმა ხარბად გადაუშვეს მოუპირავ ხასაში არაყი და წალასლანდნენ, ხოლო მათი გვარებით აჭრელდა აბსალომის დაგეთარი. ამ ორს სხვა ორი მოჰყვა, იმათ კიდევ სხვა და გადიდა, გასქელდა არყისმხდელი ოსტატის დაეთარი და ჯიბე.

იქდა ყოველდღე თავის ბინაში აბსალომი მყუდროდ და უზრუნველად და ხდიდა არაყს; ოთხსავით გაბმული ჰქონდა ნისიის დაეთარის „უწყინარი“ ქსელი და ფარული სიამოვნებით ტკებოდა, როცა უყურებდა, როგორ საცოდავად ფართხალებდნენ მის ქსელში ბუზებივით უმწყოდ გაბმული მ. უსაჩინაძე, მ. პოპოვი, მ. პოსტამინი და სხვანი მრავალნი და მრავალნი ტრფილნი ბახუსისა.

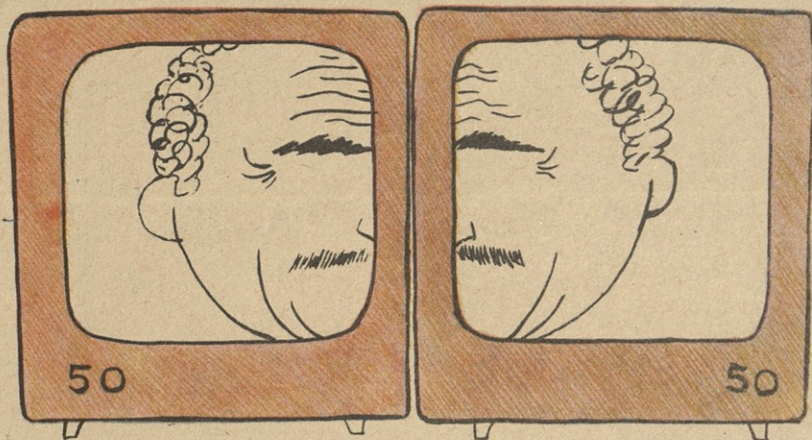
გადიოდა დრო, გრძელდებოდა მონისიეთა სია, იზრდებოდა მევაღეთა დაგეთარი, პარალელურად, თვით უკანასკნელ კაპიკამდე, ცარიელდებოდა მსმელთა ჯიბეები, ხოლო დაცარიელებულ, დამტუტულ ჯიბეთა საპირისპიროდ სქელდებოდა, იბერებოდა აბსალომის ჯიბე.

„თხა თხაზე ნაკლები მგელმა შეჭამოსო“, — ეს ბრძნული ანდაზა, აბსალომს გარდა, თურმე კარგად სცოდნიათ საშენ მასალათა კომბინატის ბინებში ნებივრად მოკალათებულ მის მეზობლებსაც — ალმასანდრა გამაღვივას, ნაღმდა შუაპეპს, ტატიანა მოსიპინას. გამოიყენეს რა აბსალომის შესანიშნავი „მიღწევები“, დიდი მაგალითით აღფრთოვანებულებმა, სახელდასხლოდ შეაკოწიწეს და თავიანთ ბინებში დაიდგეს არყის სახდელი აპარატები. იყო ერთი, გახდა ოთხი! თითქმის მუქთად მოულოდნენ უსარგებლო, დამბალ ხილს და მშვიდად, თავგუტყვივებლად ხდიდნენ... ფულს. თვალები ნეტარი ტუტვა-ლუღვით წრუპავდნენ სისხლის ამაჩქროლებელ, გულის „გამახალისებელ“ სასმელს და სიამოვნებდათ, როცა მათთან უმიზნოდ ხარჯავდნენ ძვირფას სამუშაო დროს სმის ჟინს აყოლილი ქარხნის მუშები.

ერთ ეზოში ოთხი არყის სახდელი აპარატი, ოთხი მოწინაყარე რუ არყისა — აშკარა მიღწევა, ნიჭიერი გაგრძელება და განვითარება იყო აბსალომ გუგუნის დიდებული ჩანაფიქრისა, მაგრამ... ო, რა კვიმატია ეს სიტყვა „მაგრამ“! აბსალომისა და დობილთა მისთა „ბრწყინვალე“ კომპანიის „ბრწყინვალე“ კომბინაციური საქმიანობა ბრწყინვალედ იცოდა კომბინატის ხელმძღვანელობამ და მილიციამ...

როგორც ერთ დროს ლეგენდარულ ჰინდით მეფე აბსალომს დგენილი ქურციკი „შვესწრო კლდესა“ და მიეფარა თვალთაგან, ასევე თვალსა და ხელს შუა გაუსხლტათ ოცნების თეთრი ქურციკი იოლი გამიდრებების მოტრფილეთ, განთქმული არყის სახდელი აპარატები კი, საპატიოდ და საიმედოდ დაცულნი, სამარადისოდ განისვენებენ სოსხუმის რაიმეწვევობინატის საკუტხაოში, რათა იხილონ ყოველთა და არა მისდინ „ვალსა საცთური-სასა“.

ამირან მიქაშტაძე

ტელეკორტრები

«ნიანბი» — მიბღა უირსენაქანს

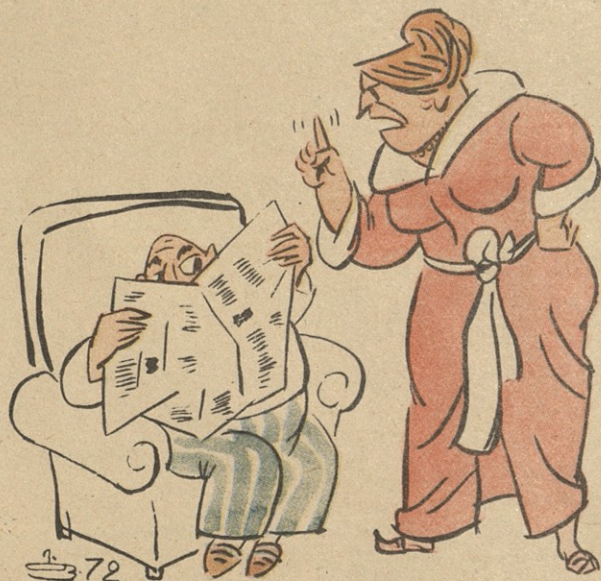
ორმოცდაათი წლის გახდა სიცილ-სიცილით ხატვაში! შეგვიქმნა კარიკატურა ორმოცდაათი ათასი... და ეზიარა სიყვარულს — უსაზღვროსა და სახალხოს! იუმორის და სატირის უქრობი ცეცხლით აგვანთო!

მისი გვარი და სახელი რაკეტასავით ავარდა! შარუების კორიანტელი დამეწყო ფირცხალავადან! ვულოცავ, თანაც მადლობას ვუხდი იმ ჟურნალს, იმ გაზეთს, ვინც კი დაბეჭდავს მილოცვას საქვეყნოდ ცნობილ გიგლაზე!

— ის მაინც ბრუნავს!

ტ. 72

— ამ ჩემს ბიკაშილს გააფორმებ სვალ შემთან სამსახურში, ან ჩემთან გააფორმებ ღღეს განქორწინებას!

ტ. 71

— ნუ მოგვიკრი, შვილო, თავს მეფორმეში! მუხლმოდრეპით გმხევევით, ღაიცავი ღინაზბა-ცია!

ნ.ბ. ლ. შინდინაძის

7
1973

73-26

საქართველოს
ბიბლიოთეკა

— ძია, ვინაა ეს აზარატი?
 — ოღონდ თაში ღამანებეთ და, თქვენი იუმს!